

حکایت طایفه در زمان عرب بر کوه نشسته بودند و می گفتند که از اول
بسته و رعیت بلدان از مکاید ایشان محسوب و لشکر سلطان
مخلوب حکم آنکه ملازمه شیخ از نکه کوهی برست آورده بودند
و همی و ماوی خود کرده مهربان مالک آن طرف در دفع حضرت
ایشان مشورت کردند که اگر این طایفه هم برین نسق روزگار مروت
نمایند معاومت با ایشان متعین کرد **بیت** درختی که اکنون گرفتند
پای بند و بی شکر بر آید بر چاه و درین چاه روزگاری هر کسی
بگذرد و شش از این چاه بر کوهی سپردند تا بر کوهی به میل
بجویشند تا بدکشتن بر قیل سخن را آن مقرر شد که یکی را
بجسد ایشان بر کوه نشاند و فرصت نگاه میداشتند و وقتی
که بر سر قوی رانده بودند و قویان مانده چند روز آن
کار دیده جنگ از موده را بفرستادند تا در کوهی بنام **سندردندان**
نشان کاه که در حیطه آن آمدند سفر کرده و غارت آوزج
سنگ بکشادند و غنمت بخادند اول دیکمی که بر سر ایشان نهادند
چو بود و چندنگ با همی ازین در کشتن **قصه خورشید**

مکر خوف
اسلوب نوال
قوت
جوز
حواله
سوسله ایوب
اورمان
جایزه
بازی بنی

در سیاهی رفت **قصه** در اندر و خانه ماسی رفت مرد اول
در آن از کتب بر خوانند و دست بکار بکار بستند و
مرد اول در گاه ملک حاضر آوردند که گفتن نمود در آن بین
چو آن بود میوه عنوان **سپاس** و سره و کشتن عذر است
نور میزد یکی از وزیران باخت ملک را بوسه داد و روی شفا
بر زمین نهاد و گفت این بر جان از باغ زندگان بر نوزخ است
و از زنجیران چو آن متعین یافتن توغی بکم اخلاق خدا و بر جانست
بخشیدن خون او بر بنده منت نفع ملک روی ازین سخن در هم
کشید و موافق تهران بنام نهاد و گفت **بیت** بر تو نیکان نگردد
هر که بنیادش بدست تربیت ناهل را چون کوه گانه بر کبند
نشان فساد ایشان قطع کردن اولیترت و هیچ تبار ایشان بر آوردن
که آتش نشانان و از خاک کوهستانی و افغ کشان و پیکر گاه داشتن
کار خردندان نیست **بیت** اگر اگر آب زندگی بآرد چو کوه از شاخ
بیدر بخوری با تو با بد روزگار بهر گزنی بویا نگر خورشید
وزیران سخن بنشیند طوعا و کرها بنشیند و برین برای ملک را

سپاس
چای
او بر پیش و کوه گشت
حاصل امید
جهان بنشیند
بداست تعبیرت در
قبیله
فرمان
الحمد